

enkeltes muligheder og behov, men som samtidig får den faglige anerkendelse, der er nødvendige for at få et godt tag i arbejdslivet. Endelig vil undervisningen i den obligatoriske del lægge mere vægt på den værkstedsbaserede praktiske undervisning.

Reformen træder jo først i kraft om to år, men allerede fra i sommer vil forsøgs- og udviklingsarbejdet gå i gang, så processen er begyndt.

Vi har jo også set på 10. klasse. For bl.a. at gøre overgangen mellem grundskole og ungdomsuddannelse mere sikker har regeringen fremsat et lovforslag om en ny 10. klasse. Den skal primært være et tilbud til de unge, som efter 9. klasse har behov for at styrke deres faglige, deres personlige kvalifikationer, så de på den måde opnår en større sikkerhed i valget og dermed forhåbentlig også i gennemførelsen af deres ungdomsuddannelse. Der vil derfor også her blive lagt større vægt på vejledningen og en styrket undervisning i de almene fag.

For at fremme målet om i højere grad at sikre praktikpladser til de unge, der går på erhvervsuddannelserne, har jeg taget initiativ til trepartsforhandlinger. De foregår for tiden, og jeg forventer, der kommer forslag, som kan give os en større sikkerhed for, at de unge får en praktikplads.

Lad mig så endelig også nævne, at vi jo har afsat 120 mio. kr. over de næste fem år til forsøg med særlige tilrettelagte uddannelsesforløb for unge tosprogede.

Jeg finder, at vi har mange gode tilbud til de uddannelsesuvante unge. Og det, som er opgaven i de kommende år, er at udvikle rummeligheden og sikre en bedre sammenhæng mellem tilbudene.

Når vi sætter en fornøjelse i gang i det ordinære system med det formål at få flere til at gå i gang inden for dette, så må vi jo også samtidig se på de eksisterende tilbud. De er oprettet til den gruppe af unge, som måske er uvante med uddannelse, og derfor må vi undersøge, om de er gode nok. Vi har i ministeriet iværksat et analysearbejde, der skal se nærmere på de tilbud, deres omfang, målgruppe og på finansieringen af dem:

Er der tale om overlap tilbudene imellem? Hvad er det egentlig, vi har med at gøre? Er det uddannelse eller aktivering? Lever resultaterne op til det, vi forventer af dem? Bliver de forskellige tilbud benyttet af dem, de er beregnet for, eller er der i visse situationer tale om en

gøgeungeeffekt, og kan vi samtænke nogle af tilbudene?

Jo nærmere vi kommer målet om de 95 pct., desto sværere bliver opgaven. Jo mere forpligtede er vi til at holde øje med, om tilbudene er gode nok til den særlige målgruppe af unge, også fordi de tilbud er nogle af de dyreste at finansiere. Eller med andre ord: Vi vil meget gerne betale, men ikke for hvad som helst og ikke til hvem som helst.

Det er klart, at dette analysearbejde munder ud i overvejelser om de her tilbuds og selvfølger også produktionsskolernes plads i det samlede uddannelsesbillede. Overvejelserne vil naturligvis ske i dialog med skoleforeningerne.

Der er også spurgt om tilbudene til de kortuddannede voksne. Ud over VEU og de øvrige tilbud, som arbejdsministeren nævner i sit indlæg, har vi i Undervisningsministeriets regi daghøjskolerne, og de skal pr. definition tilrettelægges deres tilbud for kortuddannede. Det formål er blevet uddybet ved den seneste lovændring, så der vil ved beregningerne af årseleverne på daghøjskolerne kun indgå kurser, hvor mindst halvdelen er kortuddannede.

Også personer, der ønsker at forbedre deres muligheder i forbindelse med fleksjob, skånejob eller lignende, er tilgodeset. Senest i forbindelse med det aktstykke, som Folketingets Finansudvalg tiltrådte den 24. marts i år, er der tilvejebragt hjemmel til at tilgodese de daghøjskoler, der udbyder undervisningstilbud, der er tilrettelagt netop for de mennesker.

Som led i finanslovaftalen for 1999 blev det jo, som alle ved, besluttet at indføre et loft over bevillinger til daghøjskoler og produktionsskoler, sådan at vi kunne opnå en mere effektiv udgiftsstyring, og beslutningen blev truffet på baggrund af den kontinuerlige aktivitets- og udgiftsstigning, der har kendetegnet begge områder siden indførelsen af det frie optag i 1996.

På daghøjskoleområdet blev indgrebet første gang varslet i forbindelse med finanslovaftalen med SF og Enhedslisten for 1998, som jo indeholdt en forpligtelse til at gennemføre yderligere aktivitetsdæmpende initiativer, hvis ikke de kvalitetsfremmende stramninger formåede at dæmpe aktiviteten til de 9.800 årselever i 1998. Som bekendt blev det faktiske niveau for 1998 langt højere end det aftalte niveau.

Finanslovaftalen for 1999 indebærer, at den samlede taxameterfinansierede aktivitet på daghøjskoler ikke må overstige 9.800 årselever, medens aktivitetsloftet på produktionsskolerne